

**Fornuftig
Betænkning
Om
Den ædle Frihed,
Kaldet
Den nye Studenter-March.**

Tronhiem, Trøkt Aar 1756.

1.

Ædle Frihed! Sindets Glæde,
Siælens uskatteerlig Skatt!
Mand for dig at undertræde
Sig bemøyer Dag og Nat;
Du med Munden priises,
Dog i Gierning viises,
At mand dog ikke har den ædle Frihed kier:
Mand sig ofte kaster i
Et og andet Slaverie,
Og dog indbilder sig at mand i Frihed er.

2.

Mammons Treller ere Slaver
Af det blanke Sølv og Guld,
Ald den Glæde som de haver
Den bortkaster de for Muld;
De tør ikke vove
Ret eengang at sove:
De over deres Guld maae som en Skielvagt staae!
Ingen de til gode gjør
Mens de lever, naar de døer

Adspreder andre det som de har ruuet paa.

3.

De som Verdens Høyhed agter
For en sand Lyksalighed,
De med megen Møye tragter
Efter Rang og Værdighed;
De maae blive ringe,
Fra sin Høyhed springe,
Og gjøre meget som er dennem selv imod:
For en Mundfuld Vejr at faa
Monn' de ofte kysse paa
Saa mangel u-reen og u-ædel Hand og Foed.

4.

En forelsket Giek og Daare
Af en Skønhed tages ind,
Hun kand uden Møye saare
Hans letsindig svage Sind;
Hand er i en strikke,
Skønt hand merker ikke
At hand er i det Aag og Fængsel som hand er;
Hand sig priiser lykkelig
I sit korte Himmerig,
Og dog sit Helvede udi sit Hierte bær.

5.

Drikke-Brødre lystig sviirer,
Mener at de ere frie,
Ved en Ruus de ingen firer,
Tvang vil de ej være i;
Da de dog besværer

Siælen, og fortærer
Sit arme Legeme i deres beste Aar;
Qvæget selv er ikke i
Nær saa stort et Sclaverie:
Naar de har drukket nok de bort fra Kilden gaar.

6.

Frihed da, du Himlens Gave!
Hvo kand skønne nok paa dig?
Jeg vil stræbe dig at have,
Hvad det end skal koste mig;
Skal jeg derfor miste
Verdens Gunst, og friste
En Daares Dom: at jeg at leve ej forstaaer;
Jeg dog lever frie og vel,
Naar en saadan Verdens Træl
Ret Slave-bundet er, i hvor hand endog gaaer.

7.

Syndig Frihed at forsvare
Aldrig mig i Sinde kom;
Snydig Frihed er en Snare,
Og et slavisk Herredom;
Lad kun Satans Slave
Sig den Frihed tage
At gjøre ondt og fridt at synde imod GUD;
Een lyksaling Tvang det er
GUD for aldt at have kier,
Og at beviise Lydighed imod hans Bud.

8.

Er jeg i hans Minde-Seeler,

Saa er jeg først bleven frie,
Hvad hand da til mig uddeeler,
Det er jeg fornøyet i;
Hvad hand mig vil nægte
Skal mig ej anfægte;
Jeg kun bekymret er naar jeg gjør ham imod!
Jeg for Resten villig gaaer,
Andet Gode ej attraaer,
End at den gode GUD mig og vil være god.

9.

Jeg da vil den Frihed nyde
Som min GUD formunder mig,
Det mit Hoved ey skal bryde,
Om jeg kaldes underlig;
Jeg vil Udyd hade,
Men for Resten lade
Og giøre hvad jeg vil med et utvunget Sind:
Jeg vil ligge, sidde staae,
Hiemme blive, ude gaae,
Ret som det lyster mig og det mig falder ind.

10.

Jeg vil tale, tie stille,
Læse, tænke, giøre Vers,
Undertiden vil jeg spille
Nu lidt Alvor, nu lidt Skiers;
Nu uskyldig spøge,
Nu min Pibe røge;
Og dersom nogen vil med mig i Venskab staae,
Hand skal altid finde mig
Høflig, kierlig, redelig;

Men større Cermonie hand ikke vente maae.

11.

Den som mig kand ikke lide,
Røder jeg mig ikke paa,
Jeg vil gierne gaae tilside,
Og ham ej i Vejen staae;
Vil hand fra mig blive,
Skal jeg hannem give
Sin Frihed der udi, og aldrig blive vred;
Tænker hand at bryde mig,
Hand da kun bedrager sig:
Thi see jeg lader som jeg ikke saadant veed.

12.

Faaer jeg Rigdom, vil jeg love
Skaberen, som gav mig den,
Faaer jeg ingen, vil jeg sove
Lige trygt og roelig hen;
Faaer jeg Verdens Ære,
Saa vil jeg dog være
Den samme udi Sind som jeg har været før.
Jeg fornuftig elske vil,
Og om mand mig drikker til,
Saa vil jeg drikke, men ej mere en jeg bør.

13.

Saa vil jeg af alle Kræfter,
I de Ting hvori jeg maae,
Ret oprigtig stræbe efter,
At jeg kand min Frihed naae;
Derfor vil jeg stride,

Og for Ræsten lide

Den Skiebne som min GUD mig selv tilfalde lær,

Til jeg eengang nyde skal

Frihed iblant deres Tal,

Som ej forstørres i den Frihed som de har.